

ХЕНРИ СЛЕСАР СЛЕД...

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Вместо професионално спокойствие, съветникът по въпросите на трудоустрояването проявяваше съвсем непрофесионално раздражение.

— Не, невъзможно е, докторе, да няма работа за вас — каза той. — С вашето образование... В края на краищата, не всички войната превърна в диваци. Каквото и да си говорим, след онзи ден А търсенето на учители нарастна...

Доктор Майхем се настани удобно и въздъхна.

— Не ме разбирате. Аз не съм учител в общоприетия смисъл на тази дума. От моята специалност днес няма никаква нужда. Да, разбира се, стремеж към знанието има — хората трябва някак да оправят този опустошен свят, който ни остана в наследство. Искат да се учат на каменоделство, да бъдат инженери, конструктори. Искат да знаят как да строят градове, как да съживят мъртвите машини, да лекуват радиоактивни обгаряния и счупени кости. Да правят протези за жертвите от бомбардировките, да приучат слепите към самостоятелен живот, да церят психично болни, да възстановяват лицата на обезобразените. Тези неща ги интересуват и вие го знаете...

— А каква е вашата специалност, докторе? Мислите, че вече не е нужна?

Доктор Майхем се усмихна.

— Аз не мисля, аз знам. Опитах, но не искаха да ме послушат. Двайсет години ръководих едно студио за подсилване на паметта. Написах шест книги, две от тях станаха университетски помагала. В първата година след сключването на мира организирах двумесечен курс, появи се само един кандидат. Но това е професията ми, цял живот съм се занимавал с това. Как сега да се променям за новия свят, за света на страха и смъртта?

Съветникът прехапа устни, явно въпросът го заинтригува. Когато доктор Майхем си тръгна, изобщо не си представяше как ще му помогне. Гледаше отдалечаващата се прегърпена фигура и му бе неприятно от мисълта за собственото му поражение.

Същата нощ, събуждайки се след обичайния кошмар, дълго мисли за доктора. А на сутринта вече знаеше какво ще направи.

Месец по-късно във вестниците излезе обява, която беше посрещната с огромен интерес.

Д-Р МЕД. ХЮГО МАЙХЕМ
Ускорен двумесечен курс
„КАК ДА ЗАБРАВЯМЕ?“
Записване до 9 септември

АДВОКАТЪТ

— Ще бъда откровен — каза Дарел на своя клиент. — Ако бяха други времена, ако не беше денят А, можех да ви гарантирам, че щяхте да сте отговорен само за убийство. Но при сегашното положение... — и положи длан на рамото на младежа.

Реакцията на Макалистър бе реакцията на статуя.

— И какво ме чака? — попита той. — Ще ме осъдят ли?

— Опитайте се да разберете съдебните заседатели — започна адвокатът. — След войната хората намаляха с деветдесет процента. И което е още по-лошо: съотношението жени към мъже е осемстотин към едно. И не се променя. Е, няма официални препоръки, но ако при този побой бяхте убили жена, присъдата щеше да бъде много по-мека. Такъв е животът, момчето ми. Дотам го докарахме.

— Значи нямам никакви шансове? И ще получа максималната присъда?

— Това, разбира се, зависи от заседателите, но аз бих искал да се върнете в залата, готов за най-лошото.

Вратата се отвори и се показа главата на разсилния.

— Съдът се събра. Да влезе господин Макалистър.

Адвокатът му махна с ръка.

Решението гласеше „виновен в убийство“. Председателят незабавно прочете присъдата, за да бъде изпълнена веднага. Беше възможно най-тежката.

На другия ден Макалистър, бял като лист, скърцайки със зъби, трябваше да встъпи в законен брак с осемнайсетте съпруги на своята жертва. С неговите собствени жени, ставаха общо трийсет и една.

ТЪРГОВЕЦЪТ

Свенсон влезе в залата, където се събираше управата, запазил пренебрежителната увереност на член на дирекционния съвет — това предизвикваше възхищение дори у враговете му. Не беше тайна — дошъл бе денят, когато Свенсон, като председател на Асоциацията на търговците на мъжка галантерия, трябваше да отговаря за провалите си. Но Свенсон бе напълно спокоен; противниците му разбираха, че това е поза, но въпреки това се чувстваха притеснени.

Председателят откри заседанието без никакви встъпления и веднага поиска отчета на Отдела по пласмента. Всички познаваха отчета, бяха намерили начини да го прочетат неофициално. Затова, вместо да слушат ужасяващия списък от отчетени загуби, всички се бяха вторачили в лицето на Свенсон.

После му дадоха думата.

— Господа — започна той напълно спокойно, — както току-що всички чухме, след войната продажбата на готови мъжки дрехи е силно намаляла. Да се отчитат загуби е логично, но днес не ми се иска да говоря за загубите. По-важни са негативните прогнози за бъдещето, които уж ще са свързани с още по-голямо спадане на търсенето. Господа, позволявам си да се усъмня в тези прогнози. Аз твърдя, че търсенето ще е по-голямо от всякога.

Вълна от шепот пролази сред присъстващите, някои се засмяха на глас.

— Зная, че тези мои прогнози звучат неправдоподобно — продължи Свенсон. — И затова, преди да напуснем тази зала, аз бих искал да докажа думите си. Като начало изслушайте доклада на професор Ралф Ентвилър от Американския евгеничен фонд.

Седналият редом до президента блед мъж се изправи неуверено, поклони се и започна толкова тихо, че почти не го чуваха.

— Господин Свенсон ме помоли да ви разкажа за миналото — започна той. — Нищо не разбирам от търговия, моята област е евгениката, специализирам в радиационната биология...

— Не може ли по-конкретно — подкани го Свенсон.

— Разбира се. Занимавам се с мутациите, господа. С мутациите, които скоро ще станат норма. Дори сега процентът на раждащите се мутанти е почти шейсет и пет. А с времето ще нарастват...

— Нищо не разбирам — прекъсна го председателят. — Какво общо има това с нас?

— Има много общо — отвърна Свенсон. Хванал се за копчетата на сакото, той огледа последователно лицата на всички. — Просто защото ще продаваме два пъти повече шапки.

ВОЖДЪТ

Мбойна, вождът на племето Алори, не показва страх при вида на приближаващата се лодка. Не само общественото му положение изискваше да запази спокойствие; той единствен от всички беше виждал бели хора — преди половин век, като дете.

Когато лодката стигна брега, един от белите — с вид на учен, с къса брадичка — приближи с дружески протегната ръка.

Макар да заекваше, говореше на езика на предците на Мбойна.

— Ние идваме с мир — каза. — Пресякохме огромни пространства, за да ви посетим. Казвам се Морган, това са моите братя Хандрикс и Карев, ние сме хора на науката.

— Тогава говорете! — ревна Мбойна, не искаше племето да го обвини в слабост.

— Имаше голяма война — отпочна Морган, като гледаше изплашено скупчените около вожда воини. — Там, зад големите морета, белите хора си хвърляха един на друг мълнии. С тях те отровиха въздуха, водата и собствените си тела. Но ние бяхме сигурни, че някъде има кътчета, недокоснати от убиващата ръка на войната. Вашият остров е един от тях. Затова, велики вожде, позволи ни да се заселим и да живеем тук. Но нека първо ви покажем нещо, затова ще ви помолим за малко търпение.

От купищата нахвърлени в лодката предмети пришълците идвадиха метални кутии с малки отвори. После боязливо се приближиха до вожда и хората му, размахвайки към тях странните предмети. Някои от аборигените се скриха, други вдигнаха заплашително копия.

— Не се плашете — каза Морган. — Това са само играчки, създадени от нашата наука. Вижте — когато техните оценца са обърнати към вас, кутиите не издават никакъв звук. А вижте сега — белите хора обърнаха дупките към себе си и странните предмети започнаха изнервящо да дрънкат.

— Великото вълшебство — смаяно зашептяха аборигените.

— Великото възшебство — повтори Мбойна с уважение и падна на колене пред белите богове и доказателствата за техната божественост.

После любезно покани гостите си в селото и след всичките ритуали и церемонии, ги убиха, накълцаха и поднесоха за вечеря.

Три дни и три ноци туземците почитаха своята мъдрост, подскачайки около огромни огньове, тъй като те също вече бяха богове. Малките кутийки бяха започнали да дрънкат магически и за тях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.